

Vecākiem- pārdomām!

Priestera ANDREJA MEDIŅA AUDZINOŠĀS DOMU PĒRLES:

- Kamēr uzskatām sevi par dieviem, visu varošiem, nekādas dzīvības mūsos nebūs. Bet, tiklīdz atzīstam savu nevarību, bezspēcību, mēs kļūstam kā atvērti ziedi, ko Dievs piepilda ar savu dzīvību, prieku, drosmi un mieru. Kamēr plosāmies paši sevī, mēs nekur tālu netiekam.
- Dzīvi vajag baudīt, ieelpot līdz galam!
- Galvenais – pašiem nelaist daudz ko garām. Problēma tikai tā, ka mēs vairs paši nezinām, ko gribam. Tā esam samulsuši no visiem mēsliem, ko piedāvā pasaule, ka vairs nezinām, kas ir īstas lietas un kas nav. Sevišķi to jūtu bērnos.
- Mēs lepojamies ar informācijas daudzumu... Muļķības! Tas novājina mūsu savstarpējās attiecības, mūsu ģimenes un padara mūs vēsus citu pret citu.
 - Ko tas līdz, ja zinu visus pasaules murgus, bet nezinu, kā jūtas mans tuvais cilvēks? Ko tas līdz, ja vecāki ir pārpilni dažādas informācijas, bet nezina, kā jūtas viņu bērns?
- Mums nav jāzina, cik pasaulē pakārušies un cik cilvēku apēdušas haizivis. Vienīgais, kas mums jāzina, – kas notiek mūsu tuvāko cilvēku sirdī, kā viņi jūtas, pēc kā ilgojas.
- Cilvēkiem nav laika parunāties citam ar citu, mēs neuzticamies un beigās vēl sākam nezin ko gaidīt no otra. Ko Tu vari gaidīt, ja nerunā!
- Kādreiz ģimenes visas ēdienreizes ieturēja kopā, ilgi sarunājās, cits par citu zināja visu. Turpretī tagad bērni vairs negrib sēdēt ar vecākiem pie galda, viņi spurdz projām, jo nav pieradināti pie kopības. Tai pašā laikā viņi grimst sajūtā, ka nevienam nav vajadzīgi. Un tas savukārt sabojās bērnu ģimenes nākotnē, jo viņi nav redzējuši, ka vecāki sarunājas, uzticas viens otram.
- Vecāki mums nekad nekultivēja apziņu, ka dzīvē labi klāsies, ja man kāds palīdzēs, izdarīs manā vietā. Mūsos kopš bērnības ieaudzinaja saprašānu – Tev būs tik, cik pats radīsi. Tev arī pietiks ar to, ko pats būsi spējīgs izdarīt. Tagad daudzi cieš, jo viņiem šāda sapratne nav ielikta, tāpēc pārtiek no pabalstiem, no dažādu veidu palīdzības, kaut nav invalīdi. Eiropas Savienībā mēs tiekam padarīti atkarīgi no palīdzības, zaudējam spēju mīlēt zemi, rūpēties par to. Esam kļuvuši atkarīgi no savas nevarības un pārliecības, ka mums viss pienākas tāpat – gan sociālie pabalsti, gan dažādi atbalsta fondi. Tas rada cilvēkos bezcerību, un ne jau tāpēc, ka viņi

nevar, bet tāpēc, ka vairs negrib. Mēs zaudējam prieku radīt, vairot...

- Bērniem nav vajadzīgs dzīves komforts, labklājība. Viņiem svarīga katra stunda, katra minūte, ko veltām tieši viņiem. Bieži pārprotam mīlestību un domājam – ja manam bērnam nekā netrūks, viņš būs laimīgs. Patiesībā mēs viņam atņemam visdārgāko – sevi. Būt kopā ar bērniem, atdot savu laiku, savu dzīvi viņiem – tas ir vissvarīgākais.
 - **Nu nežņaudzieties un neizliecieties, ka esat svarīgi sabiedrībai, darbam! Jūs esat svarīgi vispirms saviem bērniem! Uzdevums, kas mums katram jāizpilda, – jākļūst interesantākiem, aizraujošākiem savam bērnam.**
- Pietiek žēloties, ka esam noguruši, ka esam pelnījuši atpūtu. Ja Tev ir bērns, Tev jādod viņam sajūta, ka mīli, ka viņš ir Tavas uzmanības centrā.

No **Robina S. Šarmas** grāmatas “Ģimenes dzīves gudrība, kā izaudzināt garīgi spēcīgu cilvēku”

Mēs dzīvojam dīvainā pasaulē. Mēs pavadām vairāk laika pie televizora nekā kopā ar saviem bērniem. Mēs apgalvojam, ka vēlamies mainīt pasauli, taču negribam mainīt paši sevi.

Mēs tik ļoti esam aizņemti, aizpildot savu dzīvi ar kņadu, mantu un aizņemtību, ka mums neatliek laika padomāt par Lietām, Kurām Patiešām Ir Nozīme. Ja vien mēs piebremzētu, nedaudz biežāk nospiestu „stop” pogu un paskatītos uz mūsu dzīves kopainu, mēs tiktu pie lielākas sapratnes par to, kāpēc šeit esam un kas mums būtu jādara.

Tavi bērni ir lielākā tavas dzīves svētība un viņi būs mazi tikai vienreiz. Liec viņus pirmajā vietā, un tava dzīve uzplauks.

Māte Terēze

Mūsdienās katrs šķiet iekritis tādā steigā, norūpējies par straujāku attīstību, lielākām bagātībām utml., ka bērniem atlicis tik maz laika priekš saviem vecākiem, vecākiem atlicis tik maz laika citam priekš cita, un tieši mājās sāk brukt pasaules miers